

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **K. K. M.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, OAM-748/ZA-ZA11-
ZA08-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, kterou

posléze doplnil prostřednictvím svého zástupce. Má za to, že správní orgán v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, § 14 a 14a zákona o azylu. Žalovaný měl porušit i čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení.

3. Žalobce namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci žalovaným a s tím související chybnou analýzu již prožitého pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobce rovněž namítá chybný výklad uvedených ustanovení. Žalobce uvedl, že za jeden z hlavních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z pronásledování související s tím, že je členem Etiopské lidové patriotické fronty (dále jen „EPPF“), která usiluje o svržení současné vlády. V zemi původu mu pak má hrozit zatčení, výslech, týrání i smrt. Žalobce poukazuje na to, že v pohovorech popsal detailně fungování EPPF, její ozbrojené frakce i propagační aktivity jejích členů. Žalobce šířil v zemi původu letáky týkající se této strany na veřejných místech a v této spojitosti organizoval mládež.
4. Žalobce dále popsal svůj dosavadní život, uvedl, že byl jako dítě odebrán matce, dostal se do dětského domova a z něj pak neoficiální cestou ke svým pěstounům (které žalobce nyní označuje jako své rodiče), s nimiž žil do svých 21 let v obci Lafto. Žalobcův otec byl členem spolku Kinijít, který byl v roce 2005 v opozičním politickém postavení, je národnosti Oromo, a proto jej několikrát zatkli nejen kvůli politické aktivitě, ale také pro jeho původ. Byl rovněž členem politické strany Oromská osvobozenecká fronta (dále jen „OLF“), která je vedena na vládním seznamu teroristických organizací. Kvůli členství v této straně pak jeho otec přišel o právnickou licenci a mezi lety 2011-2012 odešel spolu s jeho matkou do Spojených států amerických. Na žalobce bylo po odjezdu otce nahlíženo jako na jeho prostředníka a vláda Etiopské federativní demokratické republiky (dále jen „Etiopie“) měla za to, že žalobce zprostředkovává kontakt mezi svými rodiči a rebely z kmene Oromo. Z tohoto důvodu byl žalobce uvězněn a mučen, zpravidla v neoficiálním prostoru federálního výslechového střediska. Naposledy byl vězněn od 3. 11. 2015 do 5. 11. 2015, přičemž byl bit řetězem nebo musel sedět ve studené vodě. Na následky mučení přestal slyšet na pravé ucho, které si nechal ošetřit. Do nemocnice se dostal díky pomoci organizace, pro kterou pracoval. O zadržení a výslechu neexistuje žádný záznam a proti žalobci nebyla nikdy podána žaloba. Žalobci byly také dne 3. 11. 2015 odebrány všechny doklady. Z tohoto důvodu si nemohl vybírat peníze z banky (posílali mu je tam rodiče ze zahraničí) a také nemohl změnit bydlení.
5. Žalobce popsal, že musel kvůli svému opětovnému zadržení přerušit studium na univerzitě. V roce 2014 byl zatčen dvakrát, a to kvůli neklidu v muslimském hnutí na vysoké škole v Ambo, v oblasti Oromo, i v Addis Abebě při povstání muslimů. Celkem byl zatčen pětkrát, po posledním zadržení se začal ukrývat. Žalobce uvedl, že zatýkání se netýká jen jeho, ale odstraňují se jím všichni „nepohodlní lidé“. Obecně to jsou hlavně studenti vysokých škol a mládež, kterým se dávají za vinu veškeré nepokoje.
6. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil skutečnost, že se cítil být: *„terčem bezpečnostních složek kvůli politické situaci v zemi“*. Uvedl, že vzhledem k politické angažovanosti jeho otce mu je přičítán opoziční postoj vůči vládě a spolupráce s protivládním hnutím OLF.
7. Žalobce spatřuje vadu napadeného rozhodnutí také v tom, že byt tvrdí, že se zúčastnil opozičních demonstrací, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nebyl

nikdy politicky aktivní a tudíž nemůže být pronásledován pro uplatnění svých politických práv. Žalobce rovněž poukázal na fakt, že v zemi jeho původu byl svévolně zadržen policií a mučen, a to, že proti němu nebyla vznesena žaloba, je jedním ze způsobů porušování lidských práv v jeho zemi. K otázce důkazního břemene pak bez dalšího odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70.

8. Žalobce má za to, že jeho činnost lze podřadit pod uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, přičemž se ztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vyjádřen v jeho rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, a to tím, že: *„Za předpokladu, že původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho politické přesvědčení připisují, není pro účely posouzení spojitosti mezi pronásledováním a azylově relevantními důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vykládaného v souladu s čl. 10 odst. 2 směrnice 2004/83/ES, rozhodné, zda žadatel politické názory, pro které je pronásledován nebo pro které mu pronásledování brozí, skutečně zastává.“* (všechna v tomto rozsudku citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je veřejně dostupná na: www.nssoud.cz). Uvedl, že z důvodu politické angažovanosti jeho otce je mu přičítán opoziční postoj vůči vládě a spolupráce s protivládním hnutím OLF.
9. Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevěnoval pozornost jeho zdravotnímu stavu. Zejména pak tomu, že žalobce neslyší na jedno ucho v důsledku mučení úředními osobami země původu. Žalovaný neshledal relevantními ani listiny, které podávaly svědectví o jeho zdravotním stavu. Má za to, že měl být poučen ve smyslu ustanovení § 10 odst. 5 zákona o azylu o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy. Porušení ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu spatřuje v tom, že nebyl řádně poučen o svých právech a povinnostech. Žalobce je toho názoru, že právě vyšetření ucha by prokázalo stáří útoku a fakt, že poranění vzniklo konáním jiné osoby a zpráva z vyšetření by pak byla relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci. Tím žalovaný porušil ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).
10. Žalobce se v žalobě dále věnoval vymezení definičních znaků uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Namítal, že již v pohovoru k důvodům žádosti sdělil, že se do země původu nemůže vrátit, neboť mu zde hrozí pronásledování v souvislosti s jeho politickou činností. Stal se obětí svévolného zadržování. K otázce intenzity zásahu do jeho základních práv poukázal na své zadržení a mučení a jejich následky projevené ztrátou sluchu jednoho ucha. Žalobce poukázal na příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vysvětlení pojmu *„přítelce pronásledování“*, přičemž ve svém případě za něj považuje stát. Žalobce se dále věnoval výkladu pojmu *„pronásledování“*, a to jak ve smyslu zmíněné příručky, tak i podle Ženevské úmluvy a čl. 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice). Aby bylo možno určité jednání hodnotit jako pronásledování, musí být svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, přičemž právě své mučení má žalobce za tak závažné, že naplňuje znaky ve smyslu výše zmíněných dokumentů a je tak relevantním azylovým důvodem ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu. Z výše uvedeného dle žalobce vyplývá, že byl pronásledován pro uplatňování svých

politických práv orgány státu jeho původu, respektive jeho úředními osobami či osobami, jež jednají za jeho aktivního či tichého souhlasu.

11. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že je pronásledován pro svou národnost. Uvedl, že se narodil v Eritrei, ale orgány Etiopie odmítají vydávat cestovní doklady těmto osobám. Tato zjištění již provedly soudy ve Spolkové republice Německo, když judikovaly, že občané Etiopie, kteří jsou eritrejského původu, nemohou volně vstoupit na území Etiopie. Žalobci z toho plyne, že se fakticky nemůže vrátit do země původu, a tudíž má nárok na udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
12. Žalobce je přesvědčen, že mu svědčí právo na získání mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, ale přesto se vyjádřil i k získání doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva pak dovodil, že udělení doplňkové ochrany není vázáno na žádné specifické důvody tak, jak tomu je při udělení azylu. Důraz se klade na situaci cizince po vycestování zpět do místa původu a případnou hrozbu vážné újmy. Žalobce je názoru, že po návratu do vlasti by byl podroben mučení, jelikož se tak již v minulosti stalo.
13. Žalobce také namítal, že žalovaný opatřené podklady vyhodnotil ve vztahu k němu chybně. Uvedl, že ze všech citovaných zpráv jednoznačně vyplývá, že v Etiopii dochází k častému porušování základních lidských práv a svobod a spousta občanů tohoto státu je sledována státními orgány i v zahraničí. Žalovaný v jeho případě řádně nezjistil skutkový stav a ignoroval právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, který se týkal přisuzování politické činnosti ze strany státních orgánů (viz výše). Žalobce má za to, že závěry o jeho politické neaktivitě nemají oporu ve správním spisu, přičemž se mu nedostalo ani dostatečného, srozumitelného a individuálního poučení podle ustanovení § 10 odst. 5 zákona o azylu. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že námitky žalobce neprokazují v žádném směru porušení správního řádu, zákona o azylu ani zmiňované články úmluv. Žalovaný má za to, že řádně zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje v daném případě za zcela dostatečné. Ke skutkovému stavu věci sdělil, že žalobce není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, ale tvrdí, že státní orgány jej měly podezřívat z podpory strany OLF, která je v Etiopii zakázána. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v uvedené souvislosti nebyl žalobce v zemi původu ani obviněn, a že sám výslovně uvedl, že zatýkán byl ze zjištěných důvodů nikoli politických, neboť tímto způsobem se v jeho vlasti vydělávají peníze. Dále podotkl, že žalobce měl ve své zemi přístup k finančním prostředkům, Etiopii opustil legálně, letecky, s vlastním cestovním pasem, z čehož by se dalo usuzovat, že státní orgány nemají o jeho osobu zjevný zájem. Žalovaný nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že by byl ze státu Eritrea, neboť ze švýcarského dokumentu Laissez-Passer, který je založen ve správním spisu na č.l. 1 je zřejmé, že žalobce se narodil v Etiopii v Addis Abebě, tedy není eritrejského původu, navíc disponoval etiopským pasem. Ke zranění žalobce žalovaný uvedl, že tento ve správním řízení žádné lékařské

posudky v tomto směru nenavrhoval. K žalobnímu tvrzení, že z mechaniky útoku na jeho ucho by bylo možné zjistit, zda jej způsobila jiná osoba, jakož i stáří zranění, žalovaný namítl, že takový úkon by byl důkazně irelevantní, nadbytečný a neekonomický, neboť by neprokázal, kdo žalobci tuto újmu způsobil a v jaké souvislosti. Nadto dle žalovaného okolnosti zdravotní újmy žalobcova ucha působí značně nevěrohodně, a rovněž není ani zřejmé, zda bylo zraněno jeho levé či pravé ucho a zpochybňují jím sdělené potíže v zemi původu. K námitce ve vztahu k § 10 odst. 5 zákona o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce byl poučen o všech svých právech a povinnostech dle zákona a v průběhu správního řízení nebyl zkrácen na svých právech.

15. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. věty druhé citovaného ustanovení, když oba účastníci k výzvě krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřili nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

17. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

18. V žádosti o mezinárodní ochranu a následném pohovoru ze dne 5. 9. 2016 žalobce uvedl, že je adoptovaný, své pravé rodiče nezná a podle místa, kde byl vychován, je oromské národnosti, etiopské státní příslušnosti, je svobodný, bezdětný, katolického vyznání. Vlast opustil dne 3. 4. 2016, odletěl do Prahy a dále pokračoval dne 4. 4. 2016 do Švýcarska, kde požádal o mezinárodní ochranu. Následně byl dne 31. 8. 2016 v rámci tzv. dublinského nařízení vrácen do České republiky. Dále žalobce uvedl, že rodina, která ho vychovala, opustila Etiopii. Jeho otec byl členem politické strany, žije v zahraničí a pokaždé, když je v zemi demonstrace, tak je žalobce vězněn a mučen, nemůže chodit do školy ani pracovat, zabavili mu řidičský průkaz. Rodiče žijí aktuálně ve Spojených státech amerických, pomohli mu vycestovat ze země.

19. V průběhu pohovoru žalobce rozvedl, že cílem jeho cesty byla Francie nebo Velká Británie. Cestovním pasem disponoval, ale ve Švýcarsku ho ztratil, měl schengenské vízum. Uvedl, že ve Švýcarsku používal jiné jméno i datum narození, a to na popud jeho známých, kteří mu tvrdili, že se tak lépe dostane do Francie a Velké Británie. Vycestování ze země mu zařídil zprostředkovatel, na něhož dostal kontakt od známých. Pravděpodobně se jmenoval Kalid, ale žalobce ho nikdy neviděl, nic o něm nevěděl. Vše zprostředkovala žena s krycím jménem Afrika. Na české ambasádě v Addis Abebě dokládal potvrzení o zaměstnání a výpis z bankovního účtu. Letenku a pojištění zajišťoval zmíněný zprostředkovatel. Za vše zaplatil asi 15 tisíc dolarů. S vycestováním ze země neměl žádný problém. Domnívá se, že nebyl etiopskými státními orgány zadržen z toho důvodu, že po propuštění po posledním zatčení nečekaly, že by mohl odcestovat bez dokladů (ty mu totiž byly zabaveny). Do svého odjezdu se schovával, chodil jen do banky pro peníze.

20. Svůj dosavadní život žalobce shrnul tak, že z dětského domova v Asab Almata byl odvezen do Addis Abeby, kde byl umístěn na oddělení pro nemocné, z něhož byl odveden k jeho pěstounům, když mu bylo 8 let. Nejednalo se o žádné oficiální svěření do

péče, jeho pěstouni (dále jen „rodiče“) byli totiž příbuzní zdravotní sestry, která se o něj ve středisku starala a měla strach o jeho zdraví, proto se ho ujali. Žil s nimi do svých 21 let ve městě Lafto, ale když rodiče plánovali odjezd, přestěhovali se do Saris-Addis Sefer, Kebele 11/12. Uvedl, že jeho otec je národnosti Oromo, byl členem opozičního spolku Kinjit, několikrát byl zatčen nejen kvůli své politické aktivitě, ale i kvůli svému původu. Otec žalobce byl rovněž členem OLF, profesí byl právník. Kvůli politické aktivitě mu byla odebrána právnícká licence. Proto rodiče někdy v roce 2011 nebo 2012 odjeli do Spojených států amerických. V době, kdy ještě byli jeho rodiče ve vlasti, neměl osobně se státními orgány žádné problémy, a to z důvodu nízkého věku. Po jejich odjezdu si žalobce našel podnájem, rodiče mu posílali peníze na živobytí, protože studoval, neoficiálně také pracoval. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se cítil být terčem bezpečnostních složek kvůli politické situaci v zemi. Zopakoval, že vláda si myslela, že předává informace od rodičů rebelům z kmene Oromo. Kvůli tomu byl uvězněn a mučen, následkem toho neslyší na pravé ucho. Naposledy byl vězněn od 3. 11. 2015 do 5. 11. 2015. Byly mu odebrány všechny doklady. Popsal, že ho dva dny mučili a kvůli tomu má bouli na pravé straně, musel se nechat v nemocnici ošetřit. Do nemocnice ho odvezl někdo z organizace, pro kterou pracoval. Na podporu svých tvrzení předložil dva dokumenty o jeho napadení, které mu zařídili jeho přátelé. Jedná se o potvrzení od organizace, pro kterou pracoval a která mu pomohla do nemocnice. Podle výpovědi od vlastníka zmíněné organizace (dokument ze dne 18. 6. 2016) byl tento svědkem napadení žalobce dne 3. 11. 2015 a jeho odvězení do policejního zařízení. Po několika dnech dotýčný žalobce vyhledal a zajímal se o jeho zdravotní stav, přičemž potvrdil, že žalobce měl problémy s levým uchem. Druhou výpověď poskytl dne 20. 6. 2016 osobní přítel žalobce, který byl rovněž svědkem útoku na žalobce dne 3. 11. 2015 a potvrdil, že žalobce měl poškozené levé ucho.

21. Žalobce uvedl, že po odjezdu rodičů byl sledovaný vládou, protože ho podezřívali z politické aktivity a dodal, že jeho sledování ze strany státních orgánů nebylo jen z politických důvodů, ale že: *„vláda lidi tyranizuje kvůli penězům“*. Jeho rodiče totiž posílali osobám, které ho věznily (ne vládnoucími orgány) peníze za jeho propuštění. Žalobce vysvětlil, že se nejedná o zatýkání ze strany vládních struktur, ale je to forma přivydělávání si tzv. *peněz bokem*. Žalobce dále uvedl, že ho zatýkali kvůli tomu, že měl finanční zázemí, jelikož ve státě je ekonomicky šikanován kdokoli. Během pěti let byl zatčen několikrát, bezdůvodně, dohromady 5x. Poprvé ho zatkli doma, když se připravoval na zkoušku z matematiky (studoval IT obor na univerzitě, ale studium přerušil), podruhé v době, kdy hrál s přáteli fotbal. Jednou ho zatkli, když šel z kostela. Poslední tři zatčení byla v souvislosti s muslimským povstáním, přičemž žalobce vysvětlil, že: *„to bylo muslimské povstání, takže to chápu, že měli důvod mě zatknout“*. Následně uvedl, že je katolík, tak by se ani nemohl zúčastnit muslimského povstání a nic s nimi nemá společného. Nejdéle byl zadržen na jeden týden, zpravidla šlo o neoficiální prostor ve federálním výslechovém středisku. Zatýkán a propuštěn býval bez uvedení důvodu. O zadržení a výslechu neexistuje žádný záznam. Během posledního zatčení ho bili železem, zůstala mu jizva na pravé tváři. Uvedl, že sám nikdy nebyl politicky aktivní, nebyl ani u voleb. Dodal, že chodí jen do kostela a politika ho nezajímá. Nic neudělal, své zatýkání nemůže prokázat, ale že někteří lidé v jeho okolí žalováni byli. Nikdy se nikam neobrátil s žádostí o pomoc ani na žádnou z mezinárodních organizací, jelikož ty mají od roku 2005 omezený přístup do země. Dokud byli rodiče v zemi, bylo vše v pořádku, vycestovat s nimi nemohl, neměl doklad o adopci. O odjezdu začal uvažovat

v momentě, kdy začal být omezován.

22. K penězům, které na cestu obdržel od rodičů, se dostal v bance díky tomu, že stále disponoval bankovní knížkou. Na otázku, zda v bance nepožadovali k výběru finanční hotovosti i doklad totožnosti, žalobce sdělil, že v té době už disponoval cestovním pasem. Finanční prostředky na zaplacení cestovního dokladu získal díky tzv. „*money laundering*“ a část vybral v bance. Z Etiopie odcestoval dne 2. 4. 2016. Před odjezdem se skrýval v Akaki (od listopadu do odjezdu). Žalobce na závěr uvedl, že zemi původu opustil kvůli bezpečí, neměl finanční ani jiné potíže. Zmínil, že nedávno bylo v Addis Abebě zastrženo asi 100 lidí během nepokojů, bojí se o život. Pokud bude někým spatřen po příjezdu, automaticky „*bude sebrán*“.
23. Dne 19. 10. 2016 žalobce doručil správnímu orgánu dokument nazvaný „Žádost“, v níž uvádí, že pochází z města Asseb v Eritrei, že zná svou biologickou matku (otce nikoliv), která spolu s ním, když mu bylo 6 let emigrovala do Etiopie. Popsal okolnosti adopce. Uvedl, že z důvodu nebezpečí a neklidu v Eritrei emigroval do Švýcarska, kde požádal o azyl, následně byl deportován do ČR. Uvedl novou informaci o tom, že ve Švýcarsku má snoubenku (uvedl její jméno i adresu), s níž se chce oženit a žít s ní.
24. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedeného pohovoru a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Etiopii, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, Transformačního indexu Bertelsmannovy nadace (BTI) 2016 o Etiopii ze dne 29. 2. 2016, Zprávy ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2015 ze dne 13. 4. 2016, Informace MZV ČR, ze dne 13. 12. 2016, č. j. 118004/2016-LPTP.
25. Žalobci byla dne 20. 1. 2017 dána možnost (dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu) se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování či vyjádřit námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Uvedené možnosti žalobce nevyužil, neuplatnil žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrhla.
26. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba ~~n e n í d ů v o d n á~~.
27. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
28. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

29. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno tvrzení žalobce a důvod, pro který požádal o mezinárodní ochranu, a to, že byl v zemi svého původu pronásledován z politických důvodů. Soud po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v Etiopii konstatuje, že jednání, jemuž byl žalobce ve vlasti vystaven nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) či § 12 písm. b) zákona o azylu.
30. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
31. Pokud žalobce v úvodu žaloby namítal: *„že za jeden z hlavních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z pronásledování související s tím, že je členem Etiopské lidové patriotické fronty (dále jen „EPPF“), která usiluje o svržení současné vlády..... že v pohovorech popsal detailně fungování EPPF, její ozbrojené frakce i propagační aktivity jejích členů, že šířil v zemi původu letáky týkající se této strany na veřejných místech a v této spojitosti organizoval mládež.“*, krajský soud konstatuje, že tato pasáž žaloby vůbec neodpovídá tomu, co žalobce uváděl ve správním řízení (viz výše) a zřejmě se týká někoho jiného, než osoby žalobce. Na tuto žalobní námitku proto soud nebude vůbec reagovat.
32. Žalobce uvedl, že je katolík, v zemi svého původu nebyl členem žádné politické strany či hnutí, nikdy nebyl politicky aktivní, nešel ani k volbám. Upozornil na to, že byl sledován kvůli údajným sympatiím se stranou OLF, jejímž členem byl jeho otec. S touto stranou nijak nespolupracoval, politika ho dle jeho slov nezajímá. Žalobní tvrzení, že aktivně vystupoval proti etiopské vládě, nemá oporu ve spise, resp. v samotných výpovědích žalobce. Pokud jde o vlastní potíže žalobce v zemi původu, hovořil o svém zranění v roce 2015. Pak již nikdy fyzicky napaden nebyl. V zemi původu již před tímto zadržením čelil dalšímu zatýkání, které ale dle jeho názoru nijak nesouviselo s politickou činností, ale mělo ekonomickou motivaci. Žalobce sdělil, že poté, co jeho otec v roce 2011- 2012 vycestoval ze země, byl sám sledován, vězněn a byly mu zabaveny všechny doklady. Žalobce v žalobě tvrdí, že byl pronásledován pro uplatňování politických práv z důvodu politických aktivit svého otce a rovněž je toho názoru, že je pronásledován pro svou eritrejskou národnost. Má za to, že v jeho případě byla naplněna skutková podstata ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67 (viz výše). Krajský soud se plně ztotožňuje se závěrem obsaženým v citovaném rozsudku, a to s tím, že pokud původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho politické přesvědčení připisují, není rozhodné, zda žadatel politické názory, pro které je pronásledován nebo pro které mu pronásledování hrozí, skutečně zastává. Zároveň ale krajský soud upozorňuje, že toto rozhodnutí není na daný případ vůbec přiléhavé. Žalobce nebyl vůči složkám ani orgánům státní moci nijak aktivní, nekontaktoval je, nikde nevystupoval, obstaral si dokonce bez problémů schengenské vízum. V rozhodnutí, na které žalobce poukazuje, se ale cizinec aktivně obracel na složky státní moci, kontaktoval věznice i policii ve snaze zjišťovat údaje o svém zatčeném bratrovi. Ze strachu nezažádal ani o vízum, několikrát byl policií vězněn a bylo mu vyhrožováno, že by mohl skončit jako jeho bratr. Z uvedeného příkladu tak bylo zcela zřetelné, že státní složky přisuzovaly na základě činnosti a aktivity cizince jeho postoj vůči složkám veřejné moci jako opoziční. Tato situace však v případě žalobce nenastala, když ten nijak aktivní v zemi původu nebyl, sám přiznal, že státní složky zadržovaly různé nepohodlné lidi, útoky byly směřovány hlavně na studenty a mladé lidi obecně. Zadržování probíhalo často z ekonomických důvodů, kdy žalobce vysvětlil, že se jednalo o zkorumpovaný způsob vydělávání peněz, který neměla na starosti vláda, ale přímo lidé, kteří zatýkali. Žalobce dokonce v průběhu správního řízení uznal, že některá zatčení byla v jeho případě oprávněná, jako například zatčení během muslimského povstání. Z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení ani z dalších podkladů tak nelze dovodit, že žalobce by byl zadržen na základě politického postoje svého, či jeho otce. Tento závěr přitom umocňuje fakt, že žalobce měl po celou dobu přístup ke svým finančním prostředkům a vycestování ze země pro něj bylo bezproblémové.

33. Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce lze dojít k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti a rovněž v řízení nebylo prokázáno, že by byl sám jakkoli politicky aktivní, nebo že by vyvíjel ve své zemi činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Již z výpovědí žalobce lze jednoznačně dojít k závěru, že nebyl ani členem žádného opozičního hnutí, ani politické strany a jeho tvrzení k důvodům jeho zadržení v Etiopii se v jeho výpovědích různí. Navíc je ze samotných sdělení žalobce zřejmé, že jeho zadržení měla podtext ekonomický, spočívající ve vlastním obohacení těch, kdo ho zadržovali (rodiče žalobci posílali peníze ze zahraničí) a nikoli politický. Nelze tak mít za důvodně prokazané, že žalobce byl v zemi původu pronásledován pro své politické přesvědčení nebo že by mu byl nějaký politický postoj přičítán, jak tvrdí v žalobě.
34. Krajský soud na základě výše uvedeného po individuálním posouzení případu žalobce jím tvrzené obavy z pronásledování pro některý z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pak z důvodu přisuzované politické příslušnosti jeho otce, za důvodné neshledal. Mezi podmínky, které musí být splněny, aby bylo možno hovořit o azylově relevantním pronásledování, patří příčinná souvislost mezi pronásledováním a důvodem pronásledování, dlouhodobost a intenzita potíží, nemožnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení a nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu. Takové skutečnosti soud v případě žalobce, jak bude níže vysvětleno, neshledal.
35. Žalobce ani po vycestování jeho otce z vlasti, s jehož členstvím v OLF spojuje své vlastní potíže, nebyl nikdy obviněn, či trestně stíhán. Sám žalobce uvedl, že zadržen byl celkem

5x, někdy důvodně (např. uvedl, že chápe své zadržení v roce 2015, protože k němu došlo v průběhu muslimského povstání) a někdy ne, přičemž jeho rodiče posílali osobám, které ho věznily (ne vládnoucím orgánům) peníze na jeho propuštění. Žalobce k uvedenému ve správním řízení vysvětlil, že se nejednalo o zatýkání ze strany vládních struktur, ale je to zkorumpovaný způsob vydělávání peněz, jak bylo již řečeno shora. Žalobce také potvrdil, že byl vězněn ve výslechovém středisku, které není oficiálním prostorem a potvrdil, že byl zatýkán kvůli tomu, že měl finanční zázemí, jelikož v zemi jeho původu je ekonomicky šikanován kdokoli. Tyto důvody však nelze shledat jako azylově relevantní ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

36. Pokud jde o žalobcem tvrzené zadržení ze dne 3. 11. 2015, při kterém v důsledku mučení přišel o sluch v pravém uchu, aniž by soud popíral, že tyto skutečnosti by mohly být za určitých okolností považovány za projev pronásledování, v konkrétním případě však nebylo prokázáno, že ztráta sluchu bezprostředně souvisela právě s těmito událostmi. Svědecké výpovědi, které obstaral žalobce (datovány jsou k červnu 2016), shodně tvrdí, že poškozeno bylo žalobcovo levé ucho (namísto žalobcem uváděného pravého ucha). V právním zástupcem žalobce doložené lékařské zprávě ze dne 30. 8. 2017 – ORL Centrum Praha je uvedeno: „*Pacienta sužuje porucha sluchu vpravo, kterou utrpěl na oblast PU (15. 11. 2016)*“. Nejedná se tedy o objektivní zjištění lékaře, ale o skutečnost, kterou mu sdělil žalobce a ten se „spletl“ o 1 rok. K zadržení žalobce s poraněním jeho ucha mělo totiž dle jeho výpovědi ve správním řízení dojít dne 3. 11. 2015. Z uvedeného je zřejmé, že ani sám žalobce o události, která dle jeho tvrzení byla důvodem jeho odjezdu ze země původu, není schopen poskytnout přesvědčivou a jednoznačnou výpověď. Jak správně namítl i žalovaný, z případného lékařského posudku, ale ani z této lékařské zprávy nelze zjistit, kdo žalobci újmu způsobil a v jaké souvislosti. Tato pasáž je totiž toliko v rovině tvrzení žalobce bez prokázání její pravdivosti. Uvedené skutečnosti proto nejsou pro posouzení dané situace ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu relevantní a dlužno dodat, že vzájemně si odporující tvrzení žalobce a jím předložené důkazy (zejména správnímu orgánu doložené výpovědi svědků) svědčí o účelovosti těchto výpovědi. Krajský soud ve shodě se žalovaným k žalobní námitce o porušení poučovací povinnosti ve smyslu ustanovení § 10 odst. 5 zákona o azylu („*Ministerstvo informuje žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy*“) konstatuje, že z listin založených ve správním spisu je zřejmé, že žalobce byl v průběhu správního řízení poučen o všech svých právech a povinnostech. Pokud v rámci poučení nebylo výslovně citováno zmíněné ustanovení § 10 odst. 5 zákona o azylu, nejedná se o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak dle názoru krajského soudu neporušil ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu.
37. Žalobce v žalobě rovněž namítl, že je pronásledován pro svou národnost. Uvedl, že se narodil v Eritrei, ale orgány Etiopie odmítají vydávat cestovní doklady těmto osobám. Žalobci z toho plyne, že se fakticky nemůže vrátit do země původu, a tudíž má nárok na udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud v souvislosti s touto námitkou podotýká, že žalobce již několikrát v rámci správního řízení sdělil, že disponoval etiopským pasem, vazby na Eritreu nemá, přes 13 let žije v Etiopii bez národnostních problémů a dokonce obdržel schengenské vízum. Nic z toho tak nenásvědčuje tomu, že by se žalobce nemohl do své země navrátit. Žalovaný navíc podložil odůvodnění svého rozhodnutí relevantními a aktuálními podklady o situaci v zemi původu žalobce (citovány výše). Tato námitka žalobce je proto nedůvodná.

38. Žalobce spatřoval vadu napadeného rozhodnutí také v tom, že byt' tvrdí, že se zúčastnil opozičních demonstrací, žalovaný měl v napadeném rozhodnutí za to, že žalobce nebyl nikdy politicky aktivní, a tudíž nemůže být pronásledován pro uplatnění svých politických práv. Žalovaný neuznal za relevantní listiny, které podávaly svědectví o jeho zdravotním stavu. Krajský soud k uvedenému poukazuje na usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.“* Jak již uvedl krajský soud shora, žalovaný vycházel z podkladů založených ve správním spisu a předně z výpovědi žalobce, které nikterak neobsahovaly tvrzení o tom, že by se žalobce měl zúčastnit nějakých opozičních demonstrací nebo vykonávat jinou činnost, která by byla politicky motivována. Nutno dodat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval listinám, které byly žalobcem předloženy, a dostatečně odůvodnil, které informace jsou pro něj relevantní a které nikoliv (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalobce měl také možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, ale této možnosti dne 20. 1. 2017 nevyužil a dodal, že se k nim ani nebude vyjadřovat. Krajský soud tak neshledal pochybení správního orgánu při hodnocení důkazů předložených samotným žalobcem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný uvedené důkazy posoudil a zhodnotil.
39. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že ačkoliv mohlo dojít v zemi původu žalobce k řadě omezení v oblasti základních lidských práv a svobod, důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem úzce vymezeny a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána. Řízení o udělení azylu nelze chápat jako řízení, kdy lze beze zbytku zajistit ochranu jednotlivcům proti jednání odporujícím zákonům dané země, ale o tom, zda žadatel splňuje předpoklady pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Přílehavě se k tomuto vyjádřil i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79: *„Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven.“* Lze tak konstatovat, že jen na základě skutečnosti, že v určité zemi panuje nedemokratický režim, nelze mít za to, že cizinec splňuje bez dalšího podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Na tomto místě lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 Azs 79/2004-46, v němž je uvedeno, že: *„azyl jako právní institut není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednatelce a jeho rodinu nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají ani celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána. Zákon o azylu v § 12 vyžaduje jako podmínku pro udělení azylu, že žadatel o azyl je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. má odůvodněný strach z takového pronásledování či z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Pojem pronásledování je vymezen v § 2 odst. 6 tohoto zákona tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v tomto ustanovení určeného státu.“*

40. Krajský soud tak uzavírá, že pokud žalobce měl přístup k finančním prostředkům, nebylo mu zamezeno opatřit si cestovní pas a vízum a nebyl v zemi původu vystaven žádnému trestnímu stíhání, uvedené skutečnosti tak neměly pro žalobce závažnější dopad na jeho svobodu, a další život, jakož i na možnost svobodně a bez potíží vycestovat z vlasti. Důvody žalobcem uvedené tak nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
41. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu zákonných ustanovení, která měl žalovaný porušit, nevzněl.
42. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
43. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
44. Ustanovení § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobce žádné žalobní námitky nevzněl.
45. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný na podkladě použitých zpráv (Výroční zpráva organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2015 a Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016) popsal složitou situaci v Etiopii, kde v roce 2015 docházelo k zásahům vlády proti členům opozičních politických stran, novinářům a demonstrantům, trestnímu stíhání z politicky motivovaných důvodů. Na podkladě Transformačního indexu Bertelsmannovy nadace (BTI) 2016 o Etiopii ze dne 29. 2. 2016 konstatoval mj., že navzdory problémům a potížím, které omezují pověst Etiopie, patří mezi politické režimy třetího světa, které upřednostňují silný ekonomický růst (pod vedením státních institucí), vysoký stupeň politické stability a násilné zabraňování chaosu a občanské válce za cenu omezování lidských práv a občanských svobod. Žalovaný uvedl, že nezpochybňuje v mnoha ohledech nelehkou a nejistou situaci v Etiopii, současně však

konstatoval, že za dané situace nelze říci, že by se každý obyvatel této 100 milionové země s uvedenými potížemi potýkal. Konkrétně žalobce bydlel v Addis Abebě, nebylo mu bráněno v opuštění vlasti, ani v opatrování si finančních prostředků. Bez potíží si obstaral cestovní doklad i vízum do České republiky. Proti žalobci nebylo nikdy vedeno žádné trestní stíhání, ani mu nehrozil postih ze strany bezpečnostních složek nebo úřadů. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobcův návrat tak nelze bez dalšího považovat za relevantní ve vztahu k hrozbě vážné újmy.

46. Krajský soud po přezkoumání věci neshledal, že by žalobce byl pro případ návratu do Etiopie ohrožen uložením či vykonáním trestu smrti, mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením, nebo ohrožen na životě či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu. Rovněž neshledal, že by vycestování žalobce mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, podle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou.“*
47. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. května 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně